

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 105 февруари 2008

July и SARL Libération против Франција - 20893/03

Пресуда 14.2.2008 [Секција III]

Член 10

Член 10-1

Слобода на изразување

Кривична осуда на директор на публикации на весник за клеветење на истражни судии во напис што известувал за прес конференција организирана од граѓански партии: *повреда*

Факти: Предметот се однесува на пресуда против францускиот дневен весник Libération и неговиот директор на публикации Serge July во врска со клеветењето сторено преку објавување напис што се однесувал на кривична истрага за смртта, во сомнителни околности, на француски судија додека тој бил на задача во странство. Написот, објавен под насловот Mort d'un juge: la veuve attaque juges et policiers („Смрт на еден судија: вдовицата ги напаѓа судиите и полицијата“), пренел коментари изнесени во тек на прес конференција за случајот. Цел на конференцијата било да се објави официјалното брање на вдовицата на починатиот за истрага за постаките на судиите задолжени за кривичната истрага. Истрагата во таа пригода била критикувана. Односните истражни судии повеле постапка за клевета против апликантите, наведувајќи дека четири пасуси во написот биле клеветнички: “1. Пристрасност. Таа [вдовицата на починатиот] се жали на пристрасност од страна на судиите. 2. Истрагата за предметот се води на „бизарен“ начин. 3. [Претседателот на синдикатот на судиите], во меѓувреме, зборуваше за „каталог на грешки“. 4. Бидејќи тие [истражните судии] биле бавни“. Кривичниот суд ги ослободил двајцата апликанти. Само за пасусот кој споменува „пристрасност од страна на судиите“ било утврдено дека е клеветнички. Судот, сепак, ја прифатил изјавата на апликантите за добра намера, земајќи предвид дека весникот, известувајќи за критиките за истрагата, едноставно ја извршувал својата задача да ја информира јавноста. Апелациониот суд делумно ја укинал ослободителната пресуда за апликантите. Тој сметал дека, покрај наводите дека судиите биле пристрасни, обвинението дека истрагата била водена на „бизарен“ начин било, исто така, клеветничко. Судот сметал дека односните пасуси наштетиле на честа и

репутацијата на двајцата истражни судии. Апелациониот суд, сепак, не ја прифатил изјавата за добри намери на апликантите, врз основа на тоа што тие очигледно ги занемариле своите должности за претпазливост и објективност. Serge July бил огласен за виновен за јавно клеветeње на државни службеници, а компанијата – апликант била огласена за граѓански одговорна. На Serge July му било наредено да плати парична казна од 10,000 франци (приближно EUR 1,500), а истиот износ и како обештетување на секоја од граѓанските странки, а да вметне објава во Libération и во уште еден национален дневен весник во која ги изнесува главните одредби од пресудата. Апелациониот суд, исто така, им наредил на апликантите заедно и солидарно да им платат на граѓанските странки 20,000 франци (приближно EUR 3,000) во поглед на трошоците што не ги платила државата. Апликантите поднеле жалба во однос на примената на правото, врз основа, меѓу другото, на Член 10 од Конвенцијата, но биле неуспешни.

Право: Пресудата против апликантите претставуваше попречување на нивното право на слобода на изразување. Попречувањето е пропишано со француското право и се стреми кон легитимната цел да ја заштити репутацијата на односните истражни судии, во нивното својство на државни службеници, и да го одржи авоторитеот и непристрасноста на судството.

Во однос на тоа дали попречувањето било „неопходно во демократско општество“, печатот е едно од средствата преку кое политичарите и јавното мислење можат да верификуваат дали судиите ги извршуваат своите тешки одговорности на начин што е во согласност со целта што ја сочинува основат на задачата што им е доверена. Ова е особено вистинито во сегашниот случај, зашто коментарите дадени на прес конференцијата директно се однесуваа на судска истрага на чувствителен кривичен предмет што добил исклучително широко покривање од медиумите. Маргината на проценка на властите при проценување на „неопходноста“ на нападнатата мерка е, оттука, ограничена.

Судот не беше уверен од причините дадени од Апелациониот суд. Односниот напис бил извештај од прес конференција поврзана со случај што веќе бил во јавниот домен, а не е работа на националните судови да ги наметнуваат своите гледишта, наместо оние на печатот, за тоа која репортерска техника треба да се усвои од страна на новинарите кога пренесуваат информации. Понатаму, написот со право користел условна форма и користел наводници на неколку места за да се одбегне забуна кај читаелите меѓу изјавите дадени од говорниците и анализата на весникот. Имињата на говорниците им биле, исто така, секојпат дадени на читателите, со резултат дека не можело да се тврди, како што тоа го сторил апелациониот суд, дека некои пасуси може да се припишат на новинарот, а со тоа и на апликантите. Понатаму, написот не покажал никакво лично непријателство кон судиите.

Границите на прифатливата критика се пошироки во поглед на државните службеници кои постапуваат во официјално својство. Причините дадени од Касациониот суд за отфлање на жалабата на апликантите не биле ниту релевантни, ниту доволни, земјаќи предвид дека односните судии, обајцата државни службеници кои работат за „фундаменталните институции на државата“ може, како такви, да бидат предмет на лична критика во „прифатливи“ граници, изразени не само на теоретски и општ начин. Што се однесува до причината дадена од Апелациониот суд врз основа на корисењето на придавката „бизарно“, овој опис, иако сигурно не е ласкав, се припишува во написот на еден од учесниците на прес конференцијата и не е употребен лично од новинарот. Во секој случај, апликантите воопшто не се послужиле со некој степен на претерување или провокација, иако тоа било дозволено

при остварување на новинарската слобода. Судот не сметаше дека користените термини биле „очигледно навредливи“ за двајцата судии и заведе став дека наведената основа за наодот дека апликантите не делувале со добра волја, не се согласува со принципот поврзан со правото на слобода на изразување и улогата на печатот како „буден пес чувар“.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 41 – EUR 7,500 заеднички доделени на апликантите.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.